

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Ὅδος Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμεου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία **Γεωργίας Σάνδης**, (συνέχεια), μετάφρασις **Ι. Ι. Σκυλίσης**. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια), μυθιστορία **ERNEST DUBREUIL**, μετάφρ. **Σ. Τ.** — **Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ**, μυθιστορία **Α. Δουμά**, (συνέχεια), μετάφρασις **Δμλ.** — **Η ΧΡΥΣΗ ΜΝΗΣΤΗ**, ἀρχαῖος Καστιλιανὸς μῦθος.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτῆ :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8:50

ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις **Ι. Ι. Σκυλίσης**.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον

Ζ'

Ἐμείνεν οὕτω πως ὀλίγην ὥραν, ἔπειτα δ' αἰφνιδίως συνάψας τὰς δυνάμεις του ῥίπτεται εἰς τοὺς πόδας μου.

— Ἰουλίττα, με λέγει, εἰμαι ἄνθρωπος χαμένος, ἂν δὲν με ἀγαπᾷς μέχρι παραφοράς.

— ὦ Θεέ! τί δηλοῖ αὐτός σου ὁ λόγος; ἀνέκραξα ἐκστατικῇ καὶ περιβήλουσα τὸν τράχηλόν του εἰς τοὺς βραχίονάς μου.

— Σὺ ὅμως δὲν με ἀγαπᾷς εἰς τοιοῦτον βαθμόν! ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ἐν ἀγωνίᾳ· ἐχάθηκα λοιπόν, ἐχάθηκα δὲν εἶναι ἀληθές;

— Σε ἀγαπῶ ὅλαις τῆς ψυχῆς μου ταῖς δυνάμεσιν, ἐφώναξα κλαίονσα· τί εἶναι χρεῖα νὰ κάμω διὰ νὰ σὲ σώσω;

— Ἄ! δὲν θὰ τὸ ἀποφασίσῃς! ὑπέλαβε με ἀπελπισίαν. Εἰμαι ὁ δυστυχέστατος τῶν ἀνθρώπων· εἶσαι ἡ μόνη γυνὴ τὴν ὁποίαν ποτὲ ἠγάπησα, Ἰουλίττα μου. καὶ εἰς τὴν στιγμήν τοῦ νὰ σὲ ἀποκτήσω, φῶς μου, χαρὰ μου, σὲ χάνω διὰ παντός!.. Ἀνάγκη νὰ δώσω τέλος εἰς τὴν ζωὴν μου.

— ὦ Θεέ μου, Θεέ μου! ἀνέκραξα καὶ δὲν ὁμιλεῖς; καὶ δὲν με λέγεις τί ἀπεκδέχεσαι ἀπ' ἐμέ; τί εἶναι εἰς τὸ χέρι μου διὰ νὰ σὲ κάμω;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη· δὲν εἰμπορῶ νὰ ὁμιλήσω· μυστικόν, φρικτὸν ἕνα μυστικόν κατεξουσιάζει ὅλην, ὁλόκληρον τὴν ζωὴν μου, καὶ νὰ σὲ τὸ φανερώσω ποτὲ ἀδύνατον. Ἐπρεπε, διὰ νὰ με ἀγαπήσῃς, διὰ νὰ με ἀκολουθήσῃς, διὰ νὰ με παρηγορήσῃς, νὰ ἦσο πλέον ἢ γυνή, πλέον ἢ ἄγγελος ἴσως!...

— Διὰ νὰ σὲ ἀγαπήσω! διὰ νὰ σὲ ἀκολουθήσω! τὸν λέγω. Καὶ δὲν θὰ εἰμαι μετ' ὀλίγας ἡμέρας γυναῖκά σου; Ἀρκεῖ τότε μίαν λέξιν νὰ εἰπῇς, καὶ ὅση ἂν ᾖναι ἡ λύπη μου καὶ ἡ λύπη τῶν γονέων μου,

θὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, ἂν σὺ τὸ θέλῃς.

— Ἀληθινά, Ἰουλίττα μου! ἀνέκραξε με παραφορᾶν χαρὰς· θὰ με ἀκολουθήσῃς! θὰ ἐγκαταλείψῃς δι' ἐμέ τὰ πάντα!... Αἶ, ἀφοῦ λοιπόν με ἀγαπᾷς μέχρι αὐτοῦ τοῦ βαθμοῦ, ἐσώθην! Ἀμέσως, ἀμέσως νὰ φύγωμεν...

— Πῶς ἀμέσως! καὶ χωρεῖ ποτέ, Λεῶνη, εἰς τὸν νοῦν σου μία τοιαύτη ἰδέα, ἐνῶ ἀκόμη δὲν ἐστεφανώθημεν;

— Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ στεφανωθῶμεν, ἀπεκρίθη ξηρῶς καὶ συντόμως.

Ἐμείνα ὡς ἀπολιθωμένη.

— Καὶ ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ με ἀγαπήσῃς, ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ φύγῃς μαζί μου, ἐξηκολούθησε λέγων, τοῦτο πλέον με μένει· ν' αὐτοκτονήσω.

Τόσον δὲ ἀποφασισικῶς ἐπρόφερε ταῦτα, ὥστε ἐρρίγησα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Ἀλλὰ τί μᾶς συμβαίνει λοιπόν; τὸν λέγω· ὄνειρον βλέπω; Ποῖος εἰμπορεῖ νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ νυμφευθῶμεν, ἐνῶ ὅλα εἶναι ἀποφασισμένα, ἐνῶ ἔχεις τοῦ πατρός μου τὴν ὑπόσχεσιν;

— Μία μόνη λέξις τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἔχει πρὸς σὲ ἔρωτα καὶ θέλει νὰ σ' ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ γίνῃς ἰδική μου.

— Τὸν μισῶ καὶ τὸν ἀποστρέφομαι, ἔκραξα. Ποῦ εἶναι; νὰ τὸν κατασχύνω, νὰ τὸν δεῖξω πόσον ἀνάνδρος εἶνε αὐτὴ ἡ καταδιώξις του, καὶ πόσον μυσκρὰ αὐτὴ τοῦ ἡ ἐκδίκησις... Ἀλλὰ καὶ τί τέλος πάντων, Λεῶνη, δύναται αὐτὸς ἐναντίον σου; δὲν εἶσαι ἀνώτερος τῶν προσβολῶν του, τόσον, ὥστε μία σου λέξις νὰ τὸν κάμῃ σκόνην; Δὲν εἶναι ἡ ἀρετὴ σου καὶ ἡ ἰσχὺς ἀδιάσειστοι καὶ ἀγναὶ ὡς τὸ χρυσίον τὸ δεδοκιμασμένον; Ἄ! τώρα ἐννοῶ· ἔχεις χάσει τὴν περιουσίαν σου! τὰ ἐγγραφα ἅτινα περιμένεις θὰ φέρουν εἰδήσεις περὶ τούτου κακάς. Τὸ γνωρίζει ὡς φαίνεται, ὁ Ἐρριέτης, καὶ σὲ φοβερίζει ὅτι θὰ τὰ εἰπῇ εἰς τοὺς γονεῖς μου. Ἄτιμος εἶναι αὐτὴ τοῦ ἡ διαγωγή· ἀλλὰ μὴ ἔχε κανένα φόβον, οἱ γονεῖς μου εἶναι ἀγαθοί, με λατρεύουν· θὰ πῶς εἰς τοὺς πόδας των, θὰ τοὺς φοβερίσω ὅτι θὰ γίνω καλόγηρος· τοὺς παρακαλεῖς συγχρόνως καὶ σὺ καθὼς χθές, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ

τοὺς νικήσῃς· ἐσο ὑπεροβέβαιος. Δὲν ἔχω πλοῦτον ἀρκετὸν διὰ δύο; Ὁ πατέρας ποτὲ δὲν θὰ με καταδικάσῃ ν' ἀποθάνω τῆς λύπης· ἡ μητέρα θὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ... Τρεῖς ἡμεῖς, θὰ ἰσχύσωμεν πλειότερον τῆς θεῆς ὅπως συγκατανεύσῃ. Σὲ λέγω, παῦσε νὰ θλίβεσαι δι' αὐτό, Λεῶνη, παῦσε τοῦτο δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ, εἶναι ἀδύνατον. Ἄν οἱ γονεῖς μου ἦσαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν γλίσχροι, τότε θὰ ἐφευγα μαζί σου· τότε μάλιστα.

— Φεύγωμεν λοιπόν ἀμέσως, με λέγει σκυθρωπῶς ὁ Λεῶνης, ἐπειδὴ ἐξάπαντος θὰ φανοῦν ἀδυσώπητοι· ἐπειδὴ ἐκτὸς τῆς πτωχευσεώς μου, ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι κακαταχθόνιον, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ εἰπῶ. Εἶσαι καλὴ; εἶσαι γενναία; Εἶσαι τῶντι ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν ὠνεῖρόπολουν καὶ ἐπίστευσα ὅτι εὗρήκα εἰς σέ; Εἶσαι ἱκανὴ ἡρωΐσμου; Κατανοεῖς τὰς μεγάλας πράξεις, τὰς ἀφοσιώσεις τὰς ἀτέρμονας, μὴ ἔχουσας ὅρια; Τώρα θὰ φανῇ! Ἰουλίττα, εἰπέ με δυσὶν ἑστέρον· εἶσαι ἀπλῶς μία γυναῖκα εὐμορφη καὶ ἀξίεραστος, τὴν ὁποίαν ἀποχωρίζομαι με λύπην μου, ἢ εἶσαι ἄγγελος ὃν ὁ Θεὸς μοι ἐξαπέστειλεν, ὅπως με σώσῃ ἐν τῇ ἀπογνώσει; Αἰσθάνεσαι τὸ ὥραϊόν, τὸ ὑψηλὸν τοῦ νὰ θυσιασθῇ τις ὑπὲρ ἐνὸς ὄντος πεφλημένου; Ἡ ψυχὴ σου δὲν συγκινεῖται ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι κρατεῖς εἰς τὰς χειράς σου ζωὴν καὶ εἰμαρμένην ἐνὸς ἀνθρώπου, καὶ ὅτι ὅλη εἰς αὐτὸ ἀφοσιώθῃς; Ἄ! διατί νὰ μὴν εἰμποροῦμεν ν' ἀλλάζωμεν πρόσωπα! διατί νὰ μὴν ἡμαί ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν τὴν ἰδικήν σου! Μετὰ πόσης χαρᾶς, μετὰ ποίου ἐνθουσιασμοῦ θὰ σοὶ ἐθυσιάζα πασαν ἄλλην ἀγάπην μου, πᾶν καθήκόν μου!...

— Φθάνει, Λεῶνη, φθάνει, τὸν ἀποκρίνομαι· οἱ λόγοί σου με ἀποπλανοῦν. Ἐλεός, ἔλεος διὰ τὴν πτωχήν μου τὴν μητέρα, διὰ τὸν πτωχόν μου τὸν πατέρα, διὰ τὴν τιμὴν μου αὐτὴν! Θέλεις νὰ με ἀφανίσῃς;

— Ἄ! αὐτὰ συλλογίζεσαι! ἀνέκραξε, καὶ ὅχι ἐμέ! Μετράς τὴν λύπην τῆς μητρός σου καὶ τοῦ πατρός σου, τὴν δὲ ἰδικήν μου ἀπαξιοῖς νὰ ἀντισταθμίσῃς! Δὲν με ἀγαπᾷς...

Ἐκρυψά τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὰς χεῖ-